

Samen komt het (vast)goed

Het zogenaamde zorgakkoord is een feit. Mede op basis van dit akkoord wordt de ouderenzorg de komende jaren opnieuw vormgegeven. Essentieel voor deze hervorming is een persoonsvolgende financiering die de eigen regie van cliënten versterkt. Dat houdt in dat op basis van een onafhankelijke indicatie de cliënt de mogelijkheid krijgt om zelf zorg en ondersteuning in te kopen bij de zorgorganisatie van zijn keuze. Desgewenst kan er tegen extra betaling aanvullende zorg gevraagd en aangeboden worden. De zorgaanbieders worden op deze manier optimaal gestimuleerd om echt vraaggericht te werken.

Een persoonsgebonden en persoonsvolgend budget versterken dus de eigen regie van cliënten. Naast de individuele zorg zijn er ook zogenaamde collectieve voorzieningen nodig, zoals bijvoorbeeld wijkverpleging en stervensbegeleiding. Hierbij is samenwerking van zorgaanbieders belangrijk. Zorgaanbieders werken al samen en willen dat vaak uitbreiden. Deze maatschappelijke ondernemers hebben nu echter nog te vaak last van beperkende regels. Dat moet veranderen en hier heeft de overheid een opdracht: maak het zorgaanbieders niet te moeilijk om samen te werken.

Om ouderen met een lichtere zorgvraag langer thuis te laten wonen, zijn geschikte woningen en een goede woonomgeving - waarin die (zwaardere) zorg en ondersteuning kan worden geleverd - noodzakelijk. Liefst is er dan sprake van een integraal arrangement van zorg en diensten, dat niet wordt opgedeeld in verschillende (zorg)stelsels met verschillende regelgevingen en financieringen.

De overheid zet flink de vaart achter de trend om ouderen langer zelfstandig te laten wonen en niet zo snel als vroeger naar een verzorgings- of verpleeghuis te laten verhuizen. Sinds dit jaar komen mensen met een lichte zorgvraag dan ook niet meer in aanmerking voor een verblijf in een zorgorganisatie. De komende jaren zullen ook mensen met een zwaardere zorgvraag zelfstandig thuis moeten blijven wonen. Steeds meer verzorgingshuizen gaan dan ook vervangen worden door zogenaamde woon-zorgcomplexen. Het belangrijkste verschil met het traditionele verzorgingshuis is dat in een woon-zorgcomplex de cliënt in een huur- of koopwoning woont. Hij is dus verantwoordelijk voor zijn huisvestingskosten. In een verzorgingshuis is de zorgorganisatie verantwoordelijk voor deze kosten.

In Limburg staan, net als in de rest van Nederland, veel verzorgingshuizen. Vóór 2020 zou een groot gedeelte van deze verzorgingshuizen wel eens gesloten moeten worden. Op zich is het prima - als dat kan en als de klant dat wenst - dat ouderen langer zelfstandig blijven wonen. Maar het tempo dat de overheid voorstaat is wel spannend, omdat er ook nog aangepaste woningen moeten worden gebouwd (dan wel bestaande woningen verbouwd), zodat ouderen veilig zelfstandig thuis kunnen wonen.

Wordt vervolgd.